

Lưu Hương gật đầu:

- Phải!

*** Vietkiem.com ***

Hồi thứ ba mươi một

Họ bọng mãi tại nhân gian

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên thốt:

- Nếu chính nàng là hung thủ thì ta thừa hiểu nàng là ai.

Lưu Hương mơ màng:

- A!

Hồ Thiết Hoa buông nhanh:

- Nàng là Hoa Chân Chân! Nhất định là Hoa Chân Chân!

Lưu Hương mỉm cười. Người bí mật bên cạnh thốt:

- Nhất định nàng không phải là Hoa Chân Chân!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Không phải nàng thì ai?

Người bí mật đáp:

- Ta phải! Chính ta đây!

Người đó từ từ mở vuông khăn bao mặt. Mặt thật lộ ra trong ánh dương tà. Mặt của Hoa Chân Chân! Người bí mật là Hoa Chân Chân!

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, cơ hồ không thể tin nổi những sự việc xảy ra trên đời này nữa. Chẳng những Lưu Hương sớm biết nàng có hành tung bí mật, mà chàng lại luôn luôn đi sát cánh nàng.

Hoa Chân Chân trao người mà nàng còn bế trong tay cho Hồ Thiết Hoa bảo:

- Người tìm người, ta mang người cho người đó!

Kim Linh Chi nhợt nhạt đến sợ. Hiện tại nàng bất tỉnh nhân sự. Hồ Thiết Hoa như từ cung trời rơi xuống, sững sờ. Nhưng cái điều làm cho y hoang mang nhất là sự giả mạo Đông Tam Nương! Người giả mạo Đông Tam Nương là ai? Còn Cao Á Nam? Tại sao nàng bảo hộ người giả mạo? Tại sao nàng hòa đồng với bọn gian? Bí mật đã lộ hầu như trọn vẹn chỉ còn vuông khăn bao mặt của Đông Tam Nương giả kia thôi. Mở vuông khăn đó ra là bí mật phơi bày toàn diện! Chưa ai vội mở vuông khăn

Lưu Hương hỏi:

- Người có biết là con người tuyệt đối không thể là hung thủ trên đời này là ai chăng?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ai cũng có thể là hung thủ trừ một người, người đó là Khô Mai đại sư.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng. Dù cho bà ta còn sống, cũng không ai dám cho bà là hung thủ!

Chàng bước tới mở vuông khăn bao mặt Đông Tam Nương giả. Hồ Thiết Hoa kinh hãi suýt ngất xỉu.

Khô Mai đại sư! Giả mạo Đông Tam Nương là đại sư! Nấp bên trong bức màn đen sắp kế hoạch, đưa mạng linh thi hành là đại sư! Người chủ sủi công cuộc là Khô Mai đại sư!

Một sự kiện không ai tin nổi. Nhưng lại là sự thật! Trong một thoáng, Hồ Thiết Hoa nhớ lại mọi diễn tiến!

Đêm đó trên thuyền của Nguyên Tùy Vân, Kim Linh Chi y hẹn chờ bên mạn thuyền. Y vừa lên đến nơi, có tiếng kêu khủng khiếp! Tiếng kêu của Kim Linh Chi.

Tiếp nối là tiếng bồm! Y lướt đến thấy Cao Á Nam tại đó, Kim Linh Chi mất dạng. Y âm nghi, cho rằng Cao Á Nam ghen, xô nàng ta xuống biển.

Ngờ đâu Kim Linh Chi lại có mặt trong phòng. Lúc đó y chẳng hiểu sự tình ra sao cả. Bây giờ đương nhiên là y hiểu! Khô Mai đại sư không chết. Bà sống lại đúng lúc Kim Linh Chi đứng bên mạn thuyền, bà từ dưới biển nhảy lên thuyền. Kim Linh Chi sợ quá thét lên. Bà vội bế Kim Linh Chi về phòng nàng để Cao Á Nam đứng đó đánh lừa y! Kim Linh Chi bị bà uy hiếp không dám tiết lộ bí mật. Sự kiện bà sống lại không lạ gì, bởi Đinh Phong sống lại được thì bà cũng làm được, thừa sức làm! Cao Á Nam đồng lõa với sư phụ, kể ra cũng hợp lý, bình sanh nàng rất tôn kính đại sư, bà bảo sao, nàng làm vậy.

Hồ Thiết Hoa quên mất là trong đêm đó Cao Á Nam chấp thuận đề nghị uống rượu với y. Nếu Khô Mai đại sư chết thật sự thì nàng vui gì mà uống rượu, chuyện trò với y ngay sau cái tang thê thảm? Vả lại nàng còn ghen được, còn cười được nữa kia mà! Nàng vì trung thành với sư tôn nên phải dấu mọi bí mật của bà.

Hồ Thiết Hoa thắc mắc mấy điều:

- Kim Linh Chi vốn tánh quật cường, Khô Mai đại sư dùng phương pháp gì uy hiếp nàng đến cảm miệng Kim Linh Chi đã biết sự thật của bà sao bà không giết nàng diệt khẩu? Khô Mai đại sư bình sanh rất nghiêm chánh tại sao bà có hành vi đó? Nguyên Tuy Vân với bà có liên hệ gì? Tại sao Khô Mai đại sư giả chết? Đinh Phong giả chết vì Lưu Hương đã khám phá bí mật của hắn, còn Khô Mai đại sư? Chẳng lẽ bí mật của bà cũng bị khám phá luôn?

Bà sợ ai mà giả chết? Đinh Phong sợ Lưu Hương cái đó là sự ngẫu nhiên. Người như bà còn sợ ai nữa?

Hồ Thiết Hoa hiểu rõ Khô Mai đại sư không hề sợ Lưu Hương! Bởi Lưu Hương tuyệt đối tin tưởng bà, chẳng bao giờ có một điểm nhỏ nghi ngờ bà!

Vả lại võ công của Lưu Hương cũng không bì được võ học của bà. Thì việc bà sợ Lưu Hương đến độ phải giả chết không thể đặt thành vấn đề!

Hồ Thiết Hoa không nghĩ gì được xa hơn nữa. Bởi y vừa trông thấy Nguyên Tuy Vân. Hắn đứng xa xa trên mô đá, vẫn ung dung bình tĩnh, vẫn nhàn nhã như lúc nào. Muồng tượng chẳng có gì xảy ra cho hắn, muồng tượng tín tâm rất vững.

Trông thấy hắn, Hồ Thiết Hoa sôi giận toan vọt mình tới. Lưu Hương chụp tay y giữ lại, lắc đầu thấp giọng thốt:

- Hắn dám xuất hiện là có chỗ ỷ tượng đó, ngươi đừng tháo thứ. Cứ nghe hắn nói gì sau đó mình sẽ liệu định.

Chàng thấp giọng, cố không cho Nguyên Tuy Vân biết là có chàng tại đây. Song mắt hấn mù tai hấn chưa điếc, hấn vẫn biết như thường.

Bỗng hấn gọi:

- Hương Soái!

Luu Hương bắt buộc phải lên tiếng:

- Nguyên công tử!

Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Hương Soái quả thật là tay hào kiệt trên đời. Tại hạ cho rằng kế hoạch của mình chu đáo cực độ, vậy mà vẫn bị Hương Soái khám phá được. Đáng phục!

Luu Hương đáp:

- Nguyên công tử tránh được luật người chứ làm sao tránh được luật trời! Tất cả do ý trời, tại hạ chẳng tài ba chi đâu, Nguyên công tử quá khen! Huống chi công tử cũng biết chứ, từ vạn cổ đến nay, có sự bí mật nào được bảo trì vĩnh cửu đâu?

Nguyên Tuy Vân gật đầu rồi hỏi:

- Hương Soái bắt đầu hoài nghi tại hạ từ lúc nào?

Luu Hương trầm ngâm một lúc:

- Mỗi con người hành sự có một thói quen riêng. Dù thông minh tài trí cũng không tránh khỏi tập quán chi phối!

Chàng tiếp:

- Càng có tài trí, càng tự phụ, càng đánh giá đồng loại rất thấp.

Nguyên Tuy Vân lắng tai chăm chú nghe. Luu Hương tiếp:

- Những sự việc bọn tại hạ mục kích trên thuyền của Nguyên công tử không khác bao nhiêu với những gì đã xảy ra trên thuyền Hải Quát Thiên. Tại hạ phát hiện ra điều đó rồi tự hỏi Bạch Liệp chết có phải bị người đã chết giết hấn chăng?

Chàng lại dừng, đặng hắng rồi tiếp:

- Bởi vì không ai có thể hoài nghi người chết. Và ai ai cũng có ý nghĩ, việc xảy ra rồi khó tái phát đúng khuôn khổ, phương pháp.

Nguyên Tuy Vân gật đầu tán thành lập luận đó.

Luu Hương tiếp:

- Chính Khô Mai đại sư và Nguyên công tử lợi dụng điểm tâm lý đó. Ngoài ra còn có một cái lợi khác là trên thuyền có đến ba người sử dụng được Trích Tâm

Thủ, Khô Mai đại sư chết đi thì còn Cao Á Nam và Hoa Chân Chân. Đương nhiên các hạ thừa hiểu Cao Á Nam với bọn tại hạ là chỗ bằng hữu lâu ngày, thì chẳng bao giờ bọn tại hạ nghi ngờ nàng hạ thủ. Hơn thế, cứ mỗi lần có sự việc xảy ra là có người chứng minh nàng không có mặt tại chỗ xảy ra.

Nguyên Tuy Vân gật đầu:

- Quả như vậy.

Lưu Hương tiếp:

- Cao Á Nam không bị hiềm nghi thì chỉ còn lại có mỗi một Hoa Chân Chân. Tất cả những yếu tố kết thành vụ án đổ dồn về nàng. Người ta bắt buộc phải nghi ngờ nàng.

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Nhung Hương Soái đứng ngoài thông lệ.

Lưu Hương đáp:

- Thoạt đầu thì tại hạ cũng nghi như thường. Nhưng vả lại vì Nguyên công tử và Khô Mai đại sư quá nóng, tại hạ cơ hồ nhận là nàng hung thủ, ngược lại nàng cũng tin chắc là tại hạ là hung thủ, trong hắc ám, tại hạ và nàng suýt chết vì nhau. Vô luận là ai chết trong hai người tại hạ, các hạ cũng có lợi như thường.

Chàng tiếp luôn:

- Đáng lẽ các vị không nên bảo Cao Á Nam vẽ lên chữ Hung Thủ là ta nơi lưng áo của tại hạ.

Nguyên Tuy Vân cau mày:

- Hương Soái biết việc đó?

Lưu Hương đáp:

- Từ lúc bị giam trong thạch thất, chỉ còn nàng là người duy nhất tiếp cận tại hạ thôi, và nàng còn xoa xoa, sờ mó nơi lưng áo tại hạ. Cái trò chơi đó, tại hạ cùng Tiểu Hồ từng làm lúc nhỏ, người này vẽ lên lưng áo người kia mấy chữ để rồi cười vang khi phát hiện ra.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Đúng vậy, cho nên lúc nhỏ ta ngán gân người ghê, ta sợ người âm thầm vẽ vôi những sự ê chê, làm cho ta phải cúi đầu vì thẹn.

Lưu Hương tiếp:

- Chính Hoa Chân Chân thấy bốn chữ đó.

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Nàng tố cáo với Hương Soái?

Hoa Chân Chân đáp thay:

- Lúc đó ta đã biết Hương Soái rồi, ta biết nhờ thuật khinh công cao tuyệt của Hương Soái.

Nàng chậm rãi tiếp:

- Trước sau, ta không hề nghi ngờ chàng.

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Tại sao?

Hoa Chân Chân không đáp. Nàng không đáp bằng lời, ánh mắt nàng đáp thay.

Một phút qua, Lưu Hương tiếp:

- Tại hạ không tin nàng là hung thủ, cũng không tin là Cao Á Nam, tại hạ biết hung thủ là Khô Mai đại sư, bởi chỉ có bà mới uy hiếp nổi Cao Á Nam bán rẻ bằng hữu.

Cao Á Nam đã ngưng khóc, bây giờ khóc lại.

Lưu Hương tiếp:

- Biết nhau rồi, tại hạ và Hoa cô nương không dừng tay, cả hai lợi dụng cuộc đánh nhau để cùng hoạch định một kế hoạch.

Hoa Chân Chân tiếp:

- Lúc đó tâm thần tôi rối loạn, chẳng biết gì cả. Kế hoạch do Hương Soái đề ra.

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Kế hoạch đó tại hạ có biết rồi, song vẫn muốn các vị giải thích cho nghe lượt nữa.

Hoa Chân Chân đáp:

- Phần tôi đi tìm y phục thay đổi và tìm rượu chuẩn bị phóng hỏa. Phần Hương Soái lên bên trên cho mọi người chú ý đến mà không qua tâm đến công cuộc bên ngoài. Nhờ thế mà hành động của tôi mới thành tựu.

Nàng thở dài tiếp:

- Cái công lớn trong vụ này về phần Đông Tam Nương. Không có nàng, tôi không làm sao tìm được y phục và rượu mạnh.

Nguyên Tuy Vân nín lặng. Lưu Hương thốt:

- Người đáng sợ nhất cho Khô Mai đại sư là Hoa cô nương.

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi. Y không hiểu nổi tại sao sư phó lại sợ môn đồ.

Lưu Hương tiếp:

- Trên danh nghĩa, Hoa Chân Chân là đệ tử của Khô Mai đại sư, song võ học thì do một người khác truyền thọ.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Ai?

Lưu Hương đáp:

- Thái tổ sư Hoa Quỳnh Phụng!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng Hoa tiên tử đã quy thiên từ lâu.

Lưu Hương giải thích:

- Người tuy mất, bí kíp tâm pháp vẫn còn. Bí quyết đó, Hoa tiên tử truyền lại cho vị đường huynh và Hoa Chân Chân là cháu, kêu tiên tử bằng bà cố.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Ta hiểu! Tuy nhiên...

Lưu Hương hỏi:

- Người còn hồ đồ mấy điểm?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy!

Lưu Hương tiếp:

- Nghe ta giải thích đây. Võ công của Hoa cô nương rất cao, hơn hẳn Khô Mai đại sư mấy bậc. Chính Hoa cô nương truyền thụ Trích Tâm Thủ cho Khô Mai đại sư đó.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Trông thủ pháp của Hoa cô nương ta đã đoán được phần nào.

Lưu Hương tiếp:

- Hoa Chân Chân còn có một nhiệm vụ đặc biệt là giám thị phái Hoa Sơn. Hay đúng hơn, giám thị chương môn hiện đại. Do đó, quyền thế của nàng trong phái quá lớn, nàng có quyền trách phạt luôn cả Khô Mai đại sư dù đại sư là chương môn. Và Thanh Phong Thập Tam Thức do chính Khô Mai đại sư tiết lộ ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Không ngờ Khô Mai lại tồi tệ như vậy!

Lưu Hương tiếp:

- Sở dĩ như thế chỉ vì bà lo cho Nguyên công tử đó! Bà không tưởng là phái Hoa Sơn còn tùy thuộc một người trên quyền của bà. Bởi Hoa cô nương chỉ mới tìm đến bà gần đây thôi.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Cho nên Khô Mai đại sư phải giả vờ đích thân đi điều tra để cho Hoa cô nương không nghi ngờ!

Lưu Hương tiếp:

- Phần ta thì cứ tưởng Hoa cô nương là con người nhu nhược, nhưng Khô Mai đại sư trái lại biết rõ nàng có tính khí rất cương cường, kiên nghị.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Khô Mai đại sư biết là sớm muộn gì bí mật cũng bị lộ, nên định trừ khử Hoa cô nương, tuy nhiên bà không dám hạ thủ. Do đó mới sắp đặt kế hoạch ấy.

Lưu Hương gật đầu:

- Tá tha hơn chi thủ. Bà có hai cái lợi, một là trừ khử Hoa cô nương, hai là tạo mối thù giữa chúng ta với Hoa cô nương, tựu trung bà hóa giải được mối hiểm nguy nơi lòng Hoa cô nương. Vô luận việc gì, bà cũng phải làm, quyết làm cho kỳ được, để đạt mục tiêu đó.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Người áo trắng do Anh Vạn Lý phát hiện hôm đó tại bờ biển, hẳn là bà ta rồi.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng thế. Anh Vạn Lý bị hại do tay Khô Mai đại sư. Lão nghe rõ thỉnh âm của Khô Mai, có điều lão không dám tiết lộ.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Chỉ vì lão không tưởng nổi Khô Mai có thể hành động như vậy. Lão cũng không tin là Khô Mai chết đi sống lại dễ dàng. Cho nên lão hết còn tin tưởng nơi lỗ tai thần của lão nữa.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Khô Mai đại sư với Nguyên Tuy Vân có liên hệ như thế nào?

Nguyên Tuy Vân đáp thay Lưu Hương:

- Điều đó thì vĩnh viễn các vị không hiểu nổi.

Lưu Hương thốt:

- Tại hạ không cần biết điều đó. Tuy nhiên, còn một việc tại hạ muốn hỏi nơi công tử.

Nguyên Tuy Vân gật đầu:

- Cứ hỏi.

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Các vị dùng biện pháp gì uy hiếp Kim cô nương? Tại sao không giết nàng diệt khẩu?

Hồ Thiết Hoa phụ họa:

- Ta cũng muốn biết lý do.

Nguyên Tuy Vân vụt điểm một nụ cười đặc dị đáp:

- Thực ra lý do rất đơn giản. Bọn tại hạ không cần giết nàng, không cần uy hiếp nàng. Tự nàng cũng không dám tiết lộ bí mật.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại sao?

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Vì nàng không thực sự yêu người, mà người yêu của nàng chính là ta đây. Nàng đã hiến dâng tất cả cho ta rồi!

Hồ Thiết Hoa sững sốt. Cả Lưu Hương cũng giật mình.

Nguyên Tuy Vân tiếp luôn:

- Đáng lẽ các vị nên hiểu điều đó. Vô luận là ai chỉ đến Biên Bức đảo một lần thôi, còn nàng thì trở lại lần thứ hai! Tại sao nàng trở lại trong khi những người khác sợ việc đó?

Hắn kết luận:

- Tự nhiên nàng đến tìm tại hạ!

Hồ Thiết Hoa thét lên:

- Ta không tin!

Nguyên Tuy Vân cười mỉa:

- Ta có cần người tin đâu!

Dù sao thì Hồ Thiết Hoa cũng cảm thấy lòng đau vô cùng. Mất Cao Á Nam rồi lại mất luôn Kim Linh Chi nữa sao? Thực ra lúc đó Kim Linh Chi có cảm tình chân chánh với Hồ Thiết Hoa trong khi nàng đã thất thân với Nguyên Tuy Vân rồi. Nàng cũng chẳng biết tại sao nàng lại lạc lối tâm tình, dù là tạm bợ. Vì sao nàng chẳng biết, chứ quyết là không phải bốc đồng.

Nàng đâu phải là con người lẳng lơ?

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Hương Soái còn muốn hỏi điều chi nữa chẳng?

Lưu Hương đáp:

- Không.

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Hương Soái không hỏi, có lẽ còn nhiều việc đáng hỏi nhưng Hương Soái chưa nghĩ đến.

Lưu Hương ạ lên một tiếng. Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Hương Soái có biết trong cuộc chiến này thắng lợi tối hậu về ai chẳng?

Lưu Hương đáp:

- Tại hạ có nghĩ đến việc đó.

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Nếu nghĩ kỹ, tất Hương Soái phải cho rằng thắng lợi tối hậu về phân tại hạ.

Lưu Hương không đáp. Nguyên Tuy Vân giải thích:

- Chỉ vì tại hạ vẫn còn là tại hạ, chứ các vị thì hao hụt nhân mạng khá nhiều, những người còn sống tại đây cũng chẳng có cánh ly khai hòn đảo này. Như vậy là các vị sẽ chết dần, chết mòn. Biên Bức đảo là mồ chôn các vị.

Lưu Hương cau mày:

- Còn công tử?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười vẫy tay. Phía sau lưng hắn, nắp trong vùng đá loạn, một con thuyền nhỏ xuất hiện, từ từ rẽ nước tiến về phía hắn. Chèo thuyền là tám đại hán tinh tráng.

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Tại hạ chỉ cần nhích chân là bay xuống thuyền. Hương Soái dù có thuật khinh công cao tuyệt trần gian cũng không làm sao ngăn trở tại hạ kịp.

Lưu Hương gật đầu nhìn nhận hắn nói đúng.

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Trong khoảnh khắc nữa đây thuyền sẽ chở tại hạ về lục địa, tại hạ sẽ sống những ngày nhàn hạ tại Vô Tranh Sơn Trang. Khách giang hồ chẳng ai biết trang chủ là đảo chúa Biên Bức. Bởi các vị không thể sống sót trở về thì bí mật vĩnh viễn chôn vùi trong hắc ám tại đây.

Lưu Hương hỏi:

- Các hạ đi một mình?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Cái đó tùy các vị, muốn cho tại hạ mang xác Khô Mai đại sư, Kim cô nương và Cao cô nương cùng đi thì cho, bằng không thì thôi. Tại hạ không van nài.

Kim Linh Chi vụt hét lớn:

- Mang ta đi! Mang ta đi với. Ta không muốn chết tại đây. Ta chỉ muốn được chết cùng một nơi với người

Không ai ngăn trở nàng, nàng cứ chạy đi. Nàng nhào vào lòng Nguyên Tuy Vân.

Cả hai ôm nhau. Bỗng cả hai cùng nhào xuống. Một ngọn sóng cuồn lướt tới khi rút đi cuốn cả hai theo.

Cao Á Nam như kẻ mất hồn, nhìn ra trùng dương vạn dặm, mông lung. Lưu Hương luôn luôn lưu ý đến nàng.

Chợt nàng quay lại hỏi:

- Người sợ ta nhảy xuống biển tự tử à?

Lưu Hương mỉm cười không đáp. Cao Á Nam cũng cười tiếp:

- Người yên trí, ta không chết đâu! Ta không chết như vậy? Ta còn rất nhiều việc phải làm.

Lưu Hương không đáp. Trong tâm chàng có phần thán phục tính khí cương trực của nàng.

Cao Á Nam tiếp:

- Ta nhầm lẫn một lần, ta sẽ không nhầm lẫn nữa thì tại sao ta không có quyền sống?

Bồng nàng thốt:

- Trương Tam không chết.

Lưu Hương chớp mắt:

- Thật vậy?

Cao Á Nam gật đầu:

- Chính ta hạ thủ. Ta chỉ điểm huyết hấn thôi.

Còn mừng nào hơn cho bọn Lưu Hương?

Cao Á Nam tiếp:

- Trước khi chết Câu Tử Trường có nói chi với Anh Vạn Lý ta không nghe rõ nhưng Trương Tam nghe rõ.

Nàng trầm ngâm một chút tiếp luôn:

- Người còn phải làm một việc, không dễ đâu.

Lưu Hương hỏi:

- Việc chi?

Cao Á Nam buông gọn:

- Biệt ly.

Lưu Hương hiểu ý. Cao Á Nam ngụ ý rõ ràng, chàng và Hoa Chân Chân vĩnh viễn không thể kết hợp.

Cao Á Nam giải thích:

- Trừ nàng ra không ai tiếp thọ ngôi vị chương môn phái Hoa Sơn. Người mong gì nơi một kẻ xuất gia? Bởi tiếp nhận ngôi vị đó nàng phải xuất gia.

Mọi việc đều được phơi bày ra ánh sáng, mọi việc hầu như đều được giải quyết thỏa đáng. Con thuyền của Nguyên Tuy Vân còn kia!

Mọi người hướng vọng về lục địa!

*** [Vietkiem.com](http://vietkiem.com) ***